

ČERVENÁNÍ

aneb sprostonárodní
říkadla, básně a balady

ilustrace

PETR URBAN

ČERVENÁNÍ

aneb sprostonárodní
říkadla, básně a balady

ilustrace

PETR URBAN

© Illustrations Petr Urban, 2009
© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2015

ISBN 978-80-7505-208-7

... TAK JDEM NA PŘEDEHRU...
PŘEČTU TI DVĚ BALADY A PAK
TI PROVĚTRÁM FALDY!

ČESKÉ A
MORAVSKÉ
SPÍSOKY ANEB
BALADY
A ŽALOSTI

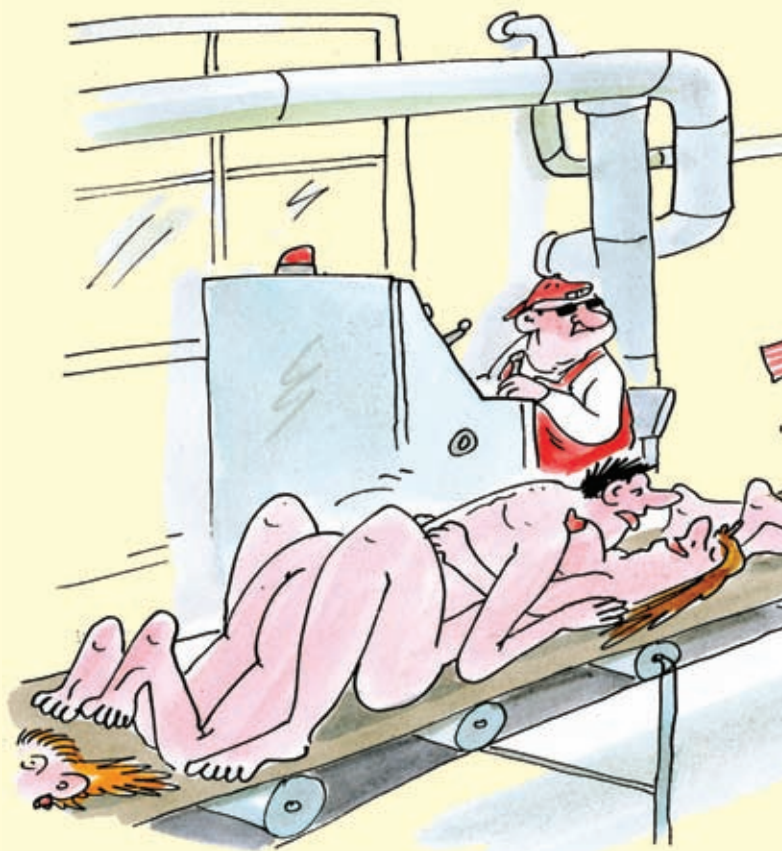
x y z

Luk.

Slovo úvodem

K rozhodnutí nabídnout čtenářům ucelený výběr nejzajímavějších a „nejlechtivějších“ lidových básní, říkadel a písní jsme dospěli po dlouhých úvahách podpořených zkušenostmi a praktickými znalostmi v oblasti vydávání lidové slovesnosti. K přesvědčivému obrazu naší národní povahy totiž neoddiskutovatelně patří i tato většinou (a velmi nesprávně) „cudně odvracená tvář“. Kniha, již držíte v rukou, je proto – v nejlepším slova smyslu – kratochvilnou četbou, na své si přijdou doslova všichni: jak ti, které zajímá lidová slovesnost, tak ti, jimž je bližší onen erotický prvek obsažený vrchovatou měrou ve všech shromážděných textech. Navíc nezůstalo pouze u slov. Kongeniální ilustrace Petra Urbana skvěle dotvářejí celkovou atmosféru textu a v neposlední řadě jej na mnoha místech žádoucím způsobem aktualizují.

redakce

ABECEDA

*Prichází k vám abeceda,
nečíst ji, tak to se nedá,
dožvete se u okamžiku
o prcání, o výstřiku.*

*Představí se u celé kráse
mrd jak na běžícím páse.*

Antonius přeučný
klátil jenom mladé ženy
a že je klátil učeně,
měl čuráka jak štěně.

Bouška, když jel do nebe,
křičel: „Hergot, to to zebe!“
dojel tam sic vesele,
zmrzlo mu půl prdele!

Ctěný Adam mrdalista
neměl v ráji dosti místa
a že jenom Evu klátil
pámbu z Edenu ho vrátil.

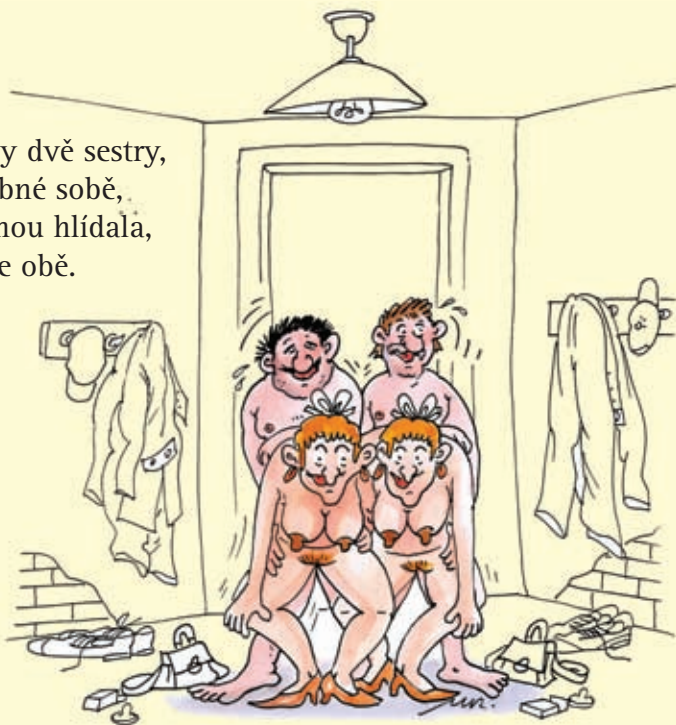

Doubravka šla do manévru,
měla s sebou fíru,
von jí ho tam našpuntoval,
až jí roztrh díru.

Evžen, velké motovidlo,
čuráka měl jako bidlo,
jak naň napích holku,
prděla hned šmolku.

Fešné byly dvě sestry,
moc podobné sobě,
jedna druhou hlídala,
zkurvily se obě.

Grófka Katka Helebronská,
to vám byla kurva svinská,
jak čuráka viděla,
hned ho tam mít musela.

Hle, laple jsou u kundy dvířka,
nejčernější má uhlířka:
hezky vláčné zůstanou,
když se natrou smetanou.

Chlípna slečna za Kolínem
posejpala prdel kmínem,
prdel kmínem, kundu mákem,
zamíchala to čurákem.

In Napoleon Bonapart,
roztrh kundu na capart,
a když přišel na Helenu,
měl už na něm jenom plenu.

Jemná Ofélie do kláštera
šla jen k vůli Hamletu,
že jí doved vypucovat
tu panenskou lafetu.

Když Dalibor nemoh hráti,
chtěl si aspoň zamrdati.
Ďábel šoupá v pekle,
má to aspoň v teple.

Lidi, po syrečku bývá sračka,
po hrášku se prdí,
s kundou není žádná hračka,
každý v světě tvrdí.

Malé blešky pod vanou
často hrály kopanou,
do náprstků sraly, chcaly
a potom s tím lajnovaly.

Než Goliáše porazil
David co měl víru,
čuráka mu urazil
nechal mu tam díru.

Opat a abatyše
ve své cele šoustaj tiše,
von jí ho tam napařil,
až se mu tam zavařil.

Pan Sokrates byl velký muž,
do huby on mrdal už,
čuráka měl jako pěst,
dělal minet o sto šest.

Rozhádaly se dvě babičky
o kousíček másla,
chytily se za chcapičky,
jedna druhou třásla.

Statná Téra panovnice
mrdala vždy převelice,
měla ráda vojáky,
cucala jim čuráky.

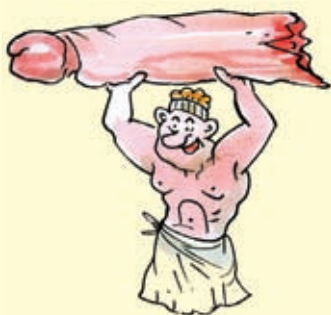

Teď usrala se Uršulinka,
voněla jak konvalinka,
sestry jak to cítily,
prdelema svítily.

Už se asi letos nevdám,
tak to já si ještě počkám,
chlupy svážu do ranečku,
kundu hodím kočkám.

V Africe a Americe
mrdá se jak ve fabrice,
všude mrdaj vesele,
v Berlíně do prdele.

W enzelovi na ostrově
zdálo se o fešné vdově,
sotva že se probudil,
čuráčka si pohonil.

Za tohleto povídání,
vylížete si prdel, páni,
nechte nasrat do huby,
strčte jazyk do prdele,
vycucejte holuby.

Někdo málo, někdo moc,
dej vám pámbu dobrou noc.

BALADY

*Jeptiška či abatyše
na ptáku si sedí tiše,
snad má aspoň na zřeteli,
zda se do ní schová celý,
když to neví, zažhne sirku,
jakkpak já mám velkou díрку?*

*A prcá jako zamláda
ted' začíná balada.*

Balada noční

Dvanáctá bije – hodina duchů...
Klid... Ani šelest nezazní k uchu.
Z oblohy měsíc kouká po očku,
jak kdesi kocour pigluje kočku...

Z oblohy dolů měsíček mhourá...
Vytřepán kocour domů se šourá.
Tu, hle! Sem jakás postava míří,
kroky má vratké, v hlavě mu víří.

Muziky, piva, karbanu přítel,
má prázdné kapsy, však plný pytel.
Hle, dívka jakás skrývá se v rohu,
rukou mu kyne – zastavil nohu.

Tisknou se k sobě, chuť oba láká,
on mačká kundu, ona zas ptáka.
Sukně jsou vzhůru, kalhoty dolů,
stojačky čile mrdají spolu.

Už jim to stříká, už se to lije...
Měsíček kouká, dvanáctá bije...

Baronesa na honě

Hleďte slečnu baronesu,
s lokajem jak jede k lesu,
ona napřed a on za ní
koně svého popohání.

Jedou skrze houští, chvojí,
lokajovi čurec stojí.
Vtom tu něco v temném křoví
baronesu znepokojí.

Musí snášet velká muka,
mezi stehna ruku strká,
sukénky nahoru zvedá,
v kundě stále něco hledá.

Tu zůstane s koněm státi,
k lokajovi se obrátí:
„Slyšíš, Johann?! Nikdo tady,
potřebuji tvojí rady.

Ale rychle, neb čas spěchá!
Do kundy mně vlezla blecha,
kouše mne tam, škrábe, trápí,
jistě že má ostré drápy!

A tak se měj rychle k činu!
Jak vyhnat tu protivinu?“
Přitom stojíc na svém koni,
blechu v kundě prstem honí.

Lokaj vážně hlavou kývá,
v duchu se jen pousmívá:
„Mám-li odhodlat se k práci,
raďte svolit k operaci.

Rád pomohu, neb mám vždycky
s sebou nástroj chirurgický.
Přesvědčit se raďte, prosím,
v kalhotech jej s sebou nosím.“
Baronesa, zrudlá v líci,
sáhne mu na nohavici.
„Nuže, raďte z koně dolů,
ať je konec tomu bolu.“

Baronesa z koně skočí,
lokajovi svítí oči.
„Raďte položit se v mechu,
začnem honiti tu blechu.

Je zde tak velebné ticho...
Raďte jen odkryti břicho:
pod prdel vám vložím sedlo,
aby se to místo zvedlo.

Teď laskavě ulehněte,
stehna hezky roztáhněte.“
Lokaj rychle livrej svléká,
z čela pot mu při tom stéká.

Baronesa není líná,
poklopec mu rozepíná,
konečně se k zemi sehne,
odkryje se a si lehne.

Lokaj líbá břicho mladé,
pod prdel jí sedlo klade,
sám pak kalhoty si svléká,
baronesa už už čeká,

vždyť ta bleška zatrolená
kouše jako vzteklá fena...
Lokaj již se klade na ni,
ona drží bez reptání.

Že však on je velký znalec,
do kundy dřív strčil palec,
chloupky stranou odhrnuje,
nástroj svůj si připravuje;

chlupatý když rozplet flíček,
strčil ho tam na krajíček,
a když komtes vzdychá stále,
strčil jí ho kousek dále,

a když ho tam vrazil drze,
baronese tryskly slze,
v neskonalém tom však štěstí
zapomíná na bolesti.

Lokaj, jak je přítom v ráži,
bez únavy fest přiráží.
„Ach, ach, Johann, můžete-li,
vlezte si tam třeba celý!“

„Počkej, bleško, my ti dáme!
Z díry ven tě vyšťouráme.“
Lokaj šoustá, až to duní,
nemluví a jenom funí.

Komtesa zas blahem heká,
po stehnech jí něco stéká,
a lokaje hladí, laská,
v kundě už to řádně mlaská...

Ona zmírá a se směje,
slastí vzdychá: „Jejé, jejé!“
Lokaj ale bez ustání
znovu ho tam rychle vhání,

nohama se o zem vzpírá,
až konečně – kýho víra! –
cuká sebou, silně vzdychá,
z nástroje mu cosi stříká...

Komteska už není pannou,
neb má kundu uslintanou.
Lokaj klidně dolů leze,
slušnosti však nezná meze.
Novou nestydatost kuje,
sukýnku jí uvolňuje...
Sviňák starý...! Můj ty smutku...
vysvléká ji ze živůtku,

košilku z ní dolů tahá...
Baronesa – celá nahá –
přelíbezně volně dýše,
necítí už bolest v břiše,

lokajovi prstem kyne,
ke svému ho tělu vine.
A tu lokaj – slyšte bozi! –
jme se cucat její kozy.

Kde co měla, vše jí zlíbal,
až ji v spánek ukolíbal...
Komtesa už hlavu sklání,
milým bude zde jí spaní.

Spánek když jí oči sklížil,
mravenec se k kundě blížil.
Najednou si neví rady,
myslí, že jde do zahrady.
Mezi stromy vejde pusté,
dere se skrz křoví husté,
dlouho bloudí bez únavy,
až se náhle pozastaví.

Kampak vede tahle díra?
Tma odtamtud zeje čirá...
Zkusím... podívám se do ní,
když tak přelíbezně voní.

A už v tůň se rychle běže...
marně hledá nějaké dveře.
„Vchod je volný, proto s chutí!
Vůně ta mne dovnitř nutí.“
Komtesa spí, klidně chrápe,
mravenec se v kundu drápe,
maličký svůj rozum sbírá:
„Kampak vede as ta díra?“

Mám já to dnes nějakou melu,
lezu někam do tunelu,
či snad – na mou milou víru –
zapadl jsem v pekla díru?“

Baronesa sebou škube,
prstem zas se v kundě drbe,
pozvolna otvírá oči
a se k lokajovi točí.

„Povstaň, Johann, chop své žezlo,
už mi tam zas něco vlezlo!“
No, a lokaj, statný kanec,
znovu začíná svůj tanec,
řine se mu pot na čele
a pytlíkem do prdele
tluče, jak by mlátil žito,
hned pomalu, hned zas cito,

až konečně – marná sláva –
čurák v boji už se vzdává,
z kundy vyklouz, v němém bolu,
hlavu smutně věsí dolů.

Pak jsou chvíli bez pohnutí,
načež ona v zlost se nutí:
„Vy jste ale, Johann, prase!“
Vtom prdla a pochcala se...

Baronesa v lesním chládku
dává šaty do pořádku...
Radost má, jak z její chcapky
bílé kapou šlemu kapky.

A mravenec...? Bědné zvíře
za útoku v temné díře
v proudu stříku za své vzalo
a pak z kundy vyplavalo.

Berlín

To už říkal starý Merlín,
sídlem svinstva že je Berlín;
děvčat že tam jako květu,
všechna patří k polosvětú.

Však též staří pěvci pějí,
že na světě vše se přejí:
ženská kunda klesla v ceně,
mužská prdel obráceně.

A tak už se dějí divy,
kurvy jsou teď sotva živý,
pro muže už ničím není
ani ženské přirození.

Kdo je šlechtic ode dvora,
brázdu do zadnice vorá,
ocas líbá svýma rtoma,
v prdeli je jako doma.

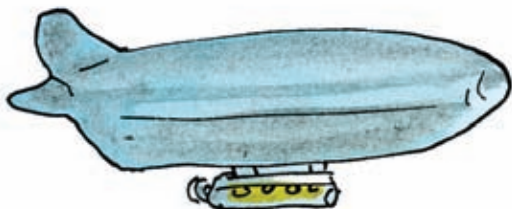
Kancléř, ministr a šlechta
v dlouhé chvíli vojsko lechtá,
šarži podle toho dělá,
kdo je štíhlejšího těla.

Moltke cvičitel je v sexu,
kdo nedá, je na indexu,
kdo zanáší, ten se tresce,
nesmí k muži ani k děvce.

V říši kázně, dobrých mravů,
našla prdel velkou slávu,
kunda ve studu se skryla,
že ji prdel vytlačila.

Servus, milý Eulenburku,
u kalhot si rozvaž šňůrku,
volá vlast a Moltke velí,
poznáme se po prdeli.

A volání z plných hrdel:
„Ach, není nad mužskou prdel!
V té je pravá naše míra,
nade vše je mužská díra...“

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.